

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1417/2015
25.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца З.Р. из К., кога заступа Д.Т., адвокат из К., против тужене М.Ј., власника СУР Кафана Б. из К., коју заступа З.И., адвокат из К., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1816/14 од 04.03.2015. године, у седници одржаној 25.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1816/14 од 04.03.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 2300/12 од 20.11.2013. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и поништена су као незаконита решења тужене М.Ј., власника СУР Кафана Б. из К., без датума доношења и то решење о отказу уговора о раду са 12.10.2012. године, као даном престанка радног односа тужиоца и решење о престанку радног односа тужоца са 18.10.2012. године, а тужена је обавезана да тужиоца врати на рад. Ставом другим изреке тужена је обавезана да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 105.000,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж1 1816/14 од 04.03.2015. године одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је оценио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, а ревидент не указује на друге битне повреде које би евентуално утицале на законитост и правилност побијане пресуде.

Према чињеничном стању утврђеном нижестепеним пресудама, тужилац је на основу уговора о раду од 16.12.2009. године засновао радни однос на

неодређено време код тужене и обављао је послове конобара. У октобру 2012. године тужилац је дошао на посао у преподневну смену и послуживао је госте у башти, али том приликом није носио униформу - дукс са логом ..., који је од тужене добио неколико месеци пре тога. Након што је опоменут да у тој одећи не може послуживати госте, тужилац је туженој рекао да више неће да ради и да даје отказ, предао је новац од пазара и отишао је кући. Тужена је неколико дана након овог догађаја позвала тужиоца и понудила му да потпише претходно сачињени споразум о престанку радног односа, а истог дана је донето и решење о престанку радног односа тужиоцу закључно са 12.10.2012. године, по основу наведеног споразума. Тужилац споразум није потписао јер није био сагласан да му радни однос престане. Након овога, тужилац и даље није долазио на посао, иако није користио слободне дане, одмор или одсуство, те је тужена донела ново решење о престанку радног односа тужиоца са 18.10.2012. године. У овом решењу као разлог разлог престанка радног односа наведено је да је тужиоцу радни однос престао на лични захтев, иако тужилац није отказао уговор о раду у писаном облику.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом материјалног права садржаног у одредбама члана 177. и 178. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05, 61/05 и 54/09), усвојили тужбени захтев и побијана решења поништили као незаконита.

Одредбама члана 177. став 1. Закона о раду прописано је да радни однос може да престане на основу писаног споразума послодавца и запосленог, а ставом 2. наведеног члана да је пре потписивања споразума послодавац дужан да запосленог писменим путем обавести о последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености. Радни однос може престати и отказом од стране запосленог, у смислу члана 178. став 1. и 2. Закона о раду, којим је прописано да запослени има право да послодавцу откаже уговор о раду, с тим што отказ доставља послодавцу у писаном облику, најмање 15 дана пре дана који је запослени навео као дан престанка радног односа.

Споразумни престанак радног односа, у смислу члана 177. Закона о раду, подразумева постојање сагласности воља запосленог и послодавца, на основу које запосленом престаје радни однос. То је двострани правни акт, сачињен у писменој форми, потписан од стране оба уговорача, послодавца и запосленог. У конкретном случају такав споразум није закључен, имајући у виду да тужилац није потписао текст споразума сачињеног 12.10.2012. године, па нижестепени судови правилно закључују да у ситуацији када је изостао споразум тужиоца као запосленог и тужене као послодавца о престанку радног односа, у форми и на начин прописан законом, нису испуњени услови за престанак радног односа тужиоцу по овом основу.

За разлику од споразумног престанка радног односа, изјава воље којом запослени отказује уговор о раду је једностран правни акт, она мора бити сачињена у писменој форми и потписана од стране запосленог, те предата послодавцу 15 дана пре дана који запослени наведе као дан престанка радног односа (члан 178. Закона о раду). Следом наведеног, изјава воље запосленог којим отказује уговор о раду ваљана је ако је сачињена у писаном облику, ако је изричита, јасна, недвосмислена и не захтева тумачење, док усмена изјава о отказу уговора о раду не производи правно дејство. Како је у побијаном решењу, којим је

тужиоцу престао радни однос са 18.10.2012. године, наведено да је решење донето на лични захтев тужиоца, који се усмено обратио туженој молбом за раскид радног односа из личних разлога, нису испуњени ни законом предвиђени услови из члана 178. Закона о раду за престанак радног односа отказом од стране запосленог. Нижестепени судови су правилно оценили да је и ово решење незаконито, док супротни наводи ревидента нису основани.

Иако неоправдани изостанак са рада може да буде основ за отказ који даје послодавац запосленом у складу са чланом 179. Закона о раду, у овом случају нема места примени наведене законске одредбе, обзиром да ни у једном од побијаних решења као основ отказа није наведено ово скривљено понашање запосленог. У спору ради оцене законитости отказа уговора о раду суд испитује само разлоге за отказ који су садржани у побијаном решењу, али не и постојање других могућих основа за престанак радног односа запосленом. Стога нису основани наводи ревидента да је тужиоцу радни однос престао због одбијања радног ангажовања почев од 13.10.2012. године, те да је тужилац неоправдано изостао са посла пет радних дана, имајући у виду да овај разлог за давање отказа није наведен у побијаним решењима, нити је тужилац упозорен да ово понашање представља повреду радне обавезе или радне дисциплине. Стога су нижестепени судови побијана решења правилно поништили као незаконита и применом члана 191. став 1. Закона о раду тужену обавезали да тужиоца врати на рад.

Како се ни осталим наводима ревизије на доводи у питање правилност побијане одлуке, ревизија је одбијена као неоснована.

Из наведених разлога, применом члана 414. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа судија
Снежана Андрејевић,с.р.**